

Nevím, jestli ten pocit znáte, ale Josefíně se, když před ní někdo položí prázdný papír, na chvíli sevře hrdlo, zrychlí tep a občas jí i teče kapka potu po zádech. Cítí tu kapku obratel po obratli, jak jí pomaličku teče po páteři a nakonec se vsákne do lemu od kalhotek, pokud ji teda dřív nevsákne tričko, to záleží, jak moc ho má ten den upnutý. A to si nemyslete, že by schválně nosila upnutý, je jí jedenáct, takže chce mít všechno spíš větší, aby to na ní trochu plاندalo, ale některý trička už nosí od třetí třídy a začínají jí být malý a ona se jich ještě nechce vzdát nebo si máma myslí, že jsou pořád ještě docela dobrý, ještě v nich přece pořád může dýchat. Trochu. Aspoň maličko.

Prázdný papír je obrovská zodpovědnost, a to Josefína vůbec nechce přemýšlet o ekologii, počtu stromů a litrů vody, co na výrobu týchle linkovaný á čtyřky padly. Ale myslet na ně musí, protože snad nic její generaci nevštěpují média a učitelé přírodopisu víc, než že plýtvání, netřídění odpadu, plasty v oceánu a avokádo brzy zahubí veškerý život na planetě.

Jenže nikdo přesně neví, jak brzy to bude, a taky je propastný rozdíl mezi tím, jak „brzy“ vnímá jedenáctiletá holka a jak pětadesátiletý profesor na univerzitě v Jižní Karolíně. Protože i deset let je teď pro Josefínu nekonečně dlouho a Jižní Karolína je nekonečně daleko. Jediná neodvratitelná kata-

strofa, která se odehraje skutečně brzy, je pro ni třeba test z vlastivědy ve čtvrtek a před tím ji asi konec světa neuchrání, i kdyby šla ještě dneska hodit pět pet lahví rovnou do Ohře a snědla tři avokáda, takže to ani nebude zkoušet, především teda proto, že nemá ráda avokádo.

Teď Josefína cítí úplně jiný druh zodpovědnosti. Zodpovědnost ke čtenáři. Josefíně jednoduše přijde, že příběhy, který napíše na papír a ožijou, byť jenom na chvíli, v mysli čtenáře, a ten čtenář může být klidně jenom učitelka češtiny na jedný ne moc dobrý základce ve středně velkým krajským městě, by zkrátka měly mít nějakou speciální přísadu, když už je učitelka školským systémem nucená ty příběhy konzumovat a Josefína je nucená je psát. Písadu, díky níž budou nezaměnitelný, čtenář se nad nimi pousměje, nebo ušklíbne, možná na chvíli zasní a možná taky bude mít chuť příběh znechuceně odložit už po prvním řádku. To je ostatně jedno, jakou emoci v něm rozdmýchá, bylo by teda dobrý, kdyby ho úplně neotrávil, ale hlavně ať rozdmýchá aspoň nějakou, protože vůbec to nejhorší, co se může stát, je, že při čtení neucítí čtenář vůbec nic.

Proto bude Josefína vždycky radši koprovka, než – co já vím – třeba buchtičky se šodó.

Problém je, že tohle pravidlo úplně neplatí v pátý třídě a u slohový práce na téma: *Jak se vidím já.*